

РЕШЕНИЕ

№ 7166

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8640** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], подадена чрез юриск. Д. Д., срещу Решение №3418/17.07.2023г., постановено по АНД №12803/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 136-ти състав, с което отменено НП №В./4000/Р8-175/31.08.2022 г., издадено от Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което НП на М. А. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1440 лева за извършено нарушение на чл.179, ал.3а от ЗДВП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния закон. Сочи се, че в производството по установяване на нарушението и налагане на наказанието е протекло при липса на съществени нарушения на процесуалните правила, поради което с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на административнонаказаното лице. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание касаторът,

редовно призван, не изпраща представител.

Ответникът – М. А. Б., се представлява от адв. К., който в съд.з. и в представен писмен отговор на касационната жалба, оспорва същата. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка: на 03.03.2022 г., в 02:05 часа, в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Русе-Д. мост, е извършена проверка на пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС], вид - товарен автомобил, марка и модел ДАФ ФАР 95 430 ХФ, с обща, техническа допустима максимална маса-над 12 тона, брой оси-пет, управлявано от М. А. Б.. След извършена проверка, проверяващите констатирани, че на 25.02.2022г., в 11:45ч. ППС било засечено по път А-6, към 50+427 км., включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за това ППС не е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата. Нарушението е установено с устройство № 10181, представляващо стационарна контролна точка, разположено на път А-6, км.50+427, между път 18/Околовръстен път- София/ и пътен възел „Илиянци”. Път А-6 е автомагистрала”Европа”, с начало-граница Сърбия и край-град София. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено обжалваното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са събрани каквито и да било доказателства, установяващи, че именно жалбоподателят е извършител на нарушение. Посочил е също, че разпоредбите на чл.42, ал.1, т.3 от ЗАНН и съгласно чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН не са съобразени от АНО - в АУАН и НП, тъй като не са представени доказателства, че такъв километър в действителност съществува на автомагистрала”Европа”.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. При пълен и всеобхватен анализ на събраните по делото доказателства, СРС е достигнал до правни и фактически изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав.

Правилни са изводите на СРС за недоказаност на авторството на нарушението.

Съгласно посочената в АУАН и НП санкционна норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. субект на нарушението е водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство. В случая не е спорно, че на 03.03.2022г., в 02:05 часа в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Русе - Д. мост, ответникът е управлявал описаното в АУАН и НП МПС, когато е спрял за проверка и е установено, че на 25.02.2022г., в 11:45 ч. посоченото пътно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС], било засечено с контролно устройство с идентификатор № 10181 на път А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Обстоятелството, че ответникът по касация е спрял на излизане от територията на страната с описания в АУАН и НП товарен автомобил на 03.03.2022 г. не означава, че именно той е извършил твърдяното нарушение на 25.02.2022 г. Липсват данни на 25.02.2022 г. товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на АПИ или установяването по друг начин на водача на автомобила на тази дата.

Наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по несъмнен начин, че именно ответникът е управлявал ППС на описаната дата. Обстоятелството, че пред актосъставителя на последваща датата на извършване на нарушението ответникът не е оспорил твърдението, че е управлявал ППС на 25.02.2022 г. е недостатъчно да бъде установено авторството на извършеното на тази дата нарушение. Излагането на конкретни писмени възражения в акта, съответно възможността за депозирането им в последващ момент, е проявление на правото на защита на лицето и отсъствието им само по себе си не налага извод за доказаност на авторството на деянието.

Следва да се посочи, че характерът на производството изисква именно наказващият орган да докаже по несъмнен начин, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на конкретно лице за реализирано от него нарушение. По преписката изобщо не се съдържат доказателства да е спазена процедурата по установяване на лицето, което в действителност е управлявало процесното МПС на посочената дата. Недоказаността на извършителя на административното нарушение води до незаконосъобразност на НП.

Горното прави наказателното постановление незаконосъобразно поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и противоречието му с материалния закон.

С оглед изложеното решението на СРС се явява законосъобразно, като при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а материалния закон е приложен правилно. Не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение в претендирания размер на 300 лв., съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателствата за извършено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН,
Административен съд - София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3418/17.07.2023 г., постановено по АНД
№12803 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти
състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура" да заплати на М. А. Б., с ЕГН
[ЕГН], съдебни разноси в размер на 300 /триста/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.